

MAI MÉS

Per fi he arribat al poble. El viatge ha sigut tan ràpid que no m'he adonat que he estat 6 h en un cotxe. Potser he tingut la sensació que ha sigut ràpid perquè he estat dormint gairebé tota l'estona. Ara que ho penso, només he estat conscient en sortir de casa meva, en fer la petita parada a l'estació de servei i ara, a l'arribada al poble.

Quina felicitat poder veure la petita cabanya de doble pis, amb portes i finestres de fusta. Quina emoció veure, després de tants anys, la meva casa envoltada dels mateixos arbres i el mateix jardí. És tan agradable veure l'herba crescuda i veure com l'arbre -el responsable de les tardes de pícnic amb les amigues sota la seva ombra- encara és viu i més fort que mai. Quin goig veure la meva caseta, la caseta que dibuixava sempre als quaderns de l'escola quan em demanaven de dibuixar la meva casa ideal. La caseta que estava observant, encara des del cotxe, era la meva casa de la infància, en la que les enredadores quasi entraven per la finestra de la meva habitació. Quina il·lusió veure -després de tants anys- la meva habitació a través de la petita finestra. Aquesta estava a sobre de la bonica i antiga porta de fusta que donava la benvinguda a tot el que la creués.

He d'acceptar que quan he sortit del cotxe, el poble no feia olor "al meu poble". Sembla estrany que algú pugui relacionar un poble amb una olor, però per molt estrany que sigui, és veritat. Pot ser, aquesta primera impressió olfactiva és perquè ja fa anys que no vinc, i pot ser els records -sobretot els de les olors- s'afebleixen amb el temps. Però volia recordar l'olor del meu poble d'una forma més pura, el fet que estigui allunyat de qualsevol ciutat o espai contaminat em feia recordar l'olor d'una manera més neta, més natural i fresca. Per contra, ara feia olor de pou, una mica a brut, a granja -tot i que no hi ha, i no hi ha hagut mai, cap granja a prop d'aquí-.

Un cop fet l'anàlisi d'olor, em dirigeixo a entrar directament a la casa, però abans, veig com els meus pares segueixen al cotxe. Quan era petita sortien del cotxe amb pressa per obrir les finestres i deixar que la casa es ventilés una mica. Però aquest cop no han obert ni la porta del cotxe. Els veig per la finestra movent els llavis de manera dissimulada, com si no volguessin que m'assabentés del que diuen. Tot i això, continuo el meu camí, empenyo la porta de fusta i sorprenentment és oberta. -Com pot ser que la porta estigui oberta si

acabem d'arribar?- Em demano a mi mateixa. Ho deixo estar, el meu cap necessita obrir la finestra de la meva habitació, estirar-se al llit i organitzar la roba en l'armari, com sempre feia.

Procedeixo a fer els meus plans; primer arribo a l'habitació, i torno a veure un element sorprenent. No recordo haver deixat el llit tan mal fet, sempre l'he deixat perfectament ordenat, perquè l'estiu següent, en tornar, em pugui sentir satisfeta i còmoda. Després d'aquesta sorpresa obro la finestra de la meva habitació i abans d'estirar-me al llit decideixo anar a buscar la meva maleta al cotxe. D'aquesta manera, mentre l'habitació es ventila recullo les meves coses. Surto de l'habitació i baixo les mateixes escales de fusta que he pujat abans, fan un soroll estrany. Ja m'havia fixat abans, però creia que el soroll era per com n'eren de fortes les meves trepitjades d'il·lusió. Però ara estic baixant tranquil·la, no entenc aquest soroll tan horrorós. És veritat que la casa és vella, però aquest soroll és massa. Quan arribo a la planta baixa, veig les maletes al costat de la porta de fusta. Penso que han sigut els meus pares, que han aprofitat aquests pocs minuts, en els que jo obria la finestra, per treure tot l'equipatge. Però m'estranya molt. Durant aquests pocs minuts no he escoltat cap moviment per part dels meus pares, i això que la finestra de la meva habitació, que dona just a l'entrada, estava oberta. Faig el gest d'agafar la meva maleta, però en intentar aixecar-la caic a terra. M'aixeco i torno a agafar les nanses de la maleta, aquesta vegada intento aixecar-la amb més força, però la maleta no es mou ni un centímetre. "Papa, mama!" Els crido perquè m'ajudin, però no rebo cap resposta. Ho torno a intentar, els crido, aquest cop més fort, i tampoc rebo resposta. Estic massa cansada per a continuar cridant, decideixo deixar la maleta quieta i les meves cordes vocals relaxades. El més correcte seria anar a buscar-los, però cada cop em sento més cansada. Des que he arribat a la casa, les meves forces disminueixen a poc a poc. No puc més, però faig un últim esforç per pujar les escales i anar-me'n al llit.

Quan arribo a l'habitació, observo el llit, tot desfet. Encara estic curiosa per saber qui m'ha deixat el llit tan malament, però sense pensar-ho dos vegades em llenço al llit i els meus ulls es tanquen en qüestió de segons. Estic adormida, o això crec, perquè tinc una veu dins meu que no deixa de parlar-me. Fa una estona que em diu: "Desperta't" però jo continuo estirada en la mateixa posició que al principi. "Desperta't" una altra vegada. Aquest cop ignoro la veu definitivament. A poc a poc torno a deixar de ser conscient, estic a punt d'adormir-me una altra vegada. Ja no sento cap veu, però de sobte algú m'està estrenyent el coll molt fort. Massa fort. No puc respirar. No puc cridar. No puc obrir els ulls. Amb les mans intento fer resistència a aquesta força externa. Cada cop faig més força. De sobte, aquesta força deixa d'intentar matar-me. Obro els ulls i veig com, per la finestra oberta, les enredadores rellisquen com si tinguessin vida. És de nit, comença a

fer molt de fred i hauria de tancar la finestra, però no em crec el que acabo de veure. Estic bocabadada, no em puc moure, no penso en cap altra cosa. No em crec el que acabo de viure. Després d'estar 5 minuts amb les mans al coll observant i processant la situació decideixo posar-me dreta. Tanco la finestra, amb por, molta por. No és possible que això sigui veritat. És impossible que una planta t'intenti ofegar.

Després d'estar una estona, encara amb la boca oberta, en la meua habitació, començo a olorar una oloreta molt agradable. Una olor que, de sobte, em fa ensalivar. Baixo les escales hipnotitzada per l'olor, i quan arribo a la cuina estan els meus pares asseguts a la taula. La taula està plena de menjar. Rostit de pollastre, amanides amb salses molt acolorides, un caldo que tot i estar lluny del foc encara bull, unes botifarres amb acompanyaments de tota mena, i moltes més coses que són desconegudes per a mi. Per un moment m'oblido del que m'ha passat a l'habitació per iniciar una conversació amb els meus pares. "Però quan heu fet això?" Els hi demano. "Mentre dormies!" Diu el meu Pare. "T'hauries d'haver vist, quasi roncaves. No t'hem volgut despertar, i hem aprofitat per fer tot això" Diu la meua Mare. "Vinga va! No ens facis esperar més! A sopar!" Diu el meu Pare mentre em posa una cullerada de cada aliment al meu plat. Mentre el deixo fer, m'assec a la cadira. "Que no us poseu res?" Dic un cop ja soc asseguda i amb la forquilla a la mà. "Amb tota la varietat que hi ha, que feu encara amb el plat buit?" Repeteixo. "Filleta, gaudeix del sopar, que nosaltres soparem més tard" diu la meua Mare. "Com que més tard? Què aneu a algun lloc?" Demano jo. "No filleta, ja ho veuràs" Respon el meu pare. Sabent que si torno a demanar, m'hauré d'esperar a la resposta, decideixo no demanar res més i començar amb el sopar. A mi no m'agrada perdre el temps. Al cap de cinc minuts m'adono que malgrat haver menjat tot el banquet, continuo sense estar plena. "Ostres, perdoneu, es veu que tenia molta gana" dic mentre miro les restes de pa que queden a la taula. "No et disculpis per res filleta! Tu menja, que estàs molt prima" Diu la meua mare. Un cop acabat l'últim gra de pa, m'aixeco amb intencions de tornar al llit. "Pares, vaig a dormir, crec que el viatge m'ha deixat massa cansada" els hi dic mentre em dirigeixo cap a les escales. "Clar que sí! Tu ves a dormir" em diuen els meus pares amb un somriure a la cara. "Per què em somrieu tant? Que us passa alguna cosa?" els hi demano jo. "No res! Que vols que ens passi, simplement estem contents que vagis a descansar" em diuen. "Que absurd" responc finalment per tancar conversació.

Arribo al llit, continua igual de desendreçat, però m'és igual, torno a estar molt cansada. No sé què tenia el meu sopar, però m'ha deixat amb els ulls pesats. Fent el mateix gest que abans, em deixo caure al llit. En qüestió de segons estic adormida.

De sobte un soroll em desperta, a algú li ha caigut un objecte que sembla molt pesat. Obro els ulls i no veig res, tot és massa fosc, però sé que hi ha algú a la meva habitació. Ho sento. Obro els llums i veig als meus pares molt a prop del meu llit amb la mateixa expressió riallera que quan me n'anava a dormir després de sopar. “Què feu?” dic espantada. “Que voleu que em doni un infart” afegeixo. No responen, no es mouen, continuen amb la mateixa expressió. “Podeu respondre? M'esteu espantant” dic per trencar el silenci mentre m'arracono una mica a la paret. “No t'has d'espantar, som els teus pares” em diuen. “Esteu fent coses molt estranyes des que hem arribat” responc. Ells no diuen res més, es queden quiets, mirant-me. Començo a suar, m'estan fent molta por. Tot i tenir calor em tapo una mica més amb la manta, com a protecció, i de sobte veig un ganivet a terra. Començo a suar encara més, el ganivet a terra és el soroll que m'ha fet despertar. “Per què hi ha un ganivet just darrere dels vostres peus?” els hi demano. “Que no és obvi encara?” em responen a la vegada amb la mateixa maleïda expressió. Després d'escoltar això, M'adono que no són els meus pares. És clar que era obvi que no eren els meus pares! Tot i ser físicament iguals, les seves actituds no eren normals: les seves conversacions secretes en el cotxe, que silenciosos que han sigut tot aquest temps; en treure les maletes del cotxe, en entrar a casa, en preparar el sopar i, el que més por fa, en entrar a la meva habitació! Després d'aquesta última reflexió m'aixeco ràpidament del meu llit, els empenyo i surto volant de la meva habitació. Baixo les escales de dos en dos i quan arribo a la porta d'entrada per sortir, la meva maleta segueix allà. Miro darrere, m'estan seguint, estan a pocs metres de distància. Vaig cap a la porta i en empunyar-la no s'obre. No pot ser! Ho torno a intentar, res. Està tancada, però els tinc just darrere, a dos passos. Estan allà, quiets, mirant-me amb la mateixa cara. No puc fer res més. “La pròxima vegada que et puguis al cotxe d'algú en una estació de servei, assegurat que és el teu cotxe” diu la dona. “I per la pròxima, si és que hi ha pròxima, assegurat que estàs en el teu poble original” diu l'home. No m'ho crec, estic a punt de plorar. Estic presenciant els últims segons de la meva vida. Mai hauria cregut que el meu final seria aquest. El meu cervell no ho creia. De sobte, una pujada d'adrenalina em dona prou forces per tornar-los a empunyar. Aprofito i surto corrents en direcció a la finestra de la cuina. Pujo al taulell de cuina i em llenço pel foradet. Ja soc a fora, estic a la part de darrere del jardí. Ara entenc d'on sortia aquella olor de pou que vaig oler just en arribar al poble, estava tot el terra plé de cossos. Mentre m'allunyo ràpidament de la casa observo el que m'envolta. Quedava clar que aquest no era el meu poble, però no entenc per què no me n'havia adonat des d'un principi. No deixo de córrer, vaig en direcció a la carretera, però en cap moment deixo de mirar enrere. Tinc por que m'agafin aquells dos psicòpates. Tinc por d'acabar en el jardí. Cada cop les meves passes són més amples, i en el meu cap repeteixo les mateixes paraules: “mai més, mai més, mai més...”.

De sobte la meua cara s'il·lumina una mica, veig un cotxe que s'apropa. Tinc esperances d'arribar a la ciutat viva. És impossible que els del cotxe siguin ells, el cotxe no ve de la carretera del poble. Faig senyals amb el braç i per sort la conductora para a pocs metres de mi. M'apropo corrents al cotxe i me'n pujo sense pensar-ho dues vegades. "Estàs bé?" em diu la conductora, una noia joveneta. "No" li responc "mai més". La dona espera que em posi el cinturó i de sobte escolto "click". Faig el gest d'obrir la porta, i aquesta no s'obre. "Per què tanques la porta?" li demano amb les llàgrimes sortint dels ulls. "No t'ha quedat clar que has d'assegurar-te d'en quin cotxe et puges?". A la noia se li canvia l'expressió de la cara. Ella somriu i jo em quedo sense oxigen, i aquest cop ningú m'està ofegant.